

РОКЕЦЬКИЙ Леонід Юліанович

Випускник
електромеханічного
факультету (1970 р.)

Мер м. Сургута,
Губернатор Тюменської області,
член Верховної Палати,
постійний член Державної Ради
Російської Федерації,
відповідальний працівник
Адміністрації Президента Росії

Народився 15 березня 1942 р. у с. Носів Підгаєцького району Тернопільської області. У 1958 р. закінчив Завалівську середню школу, а після закінчення з відзнакою Львівського кінотехнікуму в січні 1962 р. був призначений на посаду заступника завідувача райвідділу культури (директора районної кіномережі) Великоборківського району Тернопільської області. У тому ж році Леонід Рокецький став студентом вечірнього відділення Львівського політехнічного інституту, однак у листопаді 1962 р. був призваний на службу в Радянську армію. Служив три роки в м. Куйбишеві (тепер Самара). У ті часи на третьому році служби дозволяли вступати до інституту. Вступиш — демобілізують, не вступиш — дослужуєш.

У 1965 р. удруге вступив до Львівської політехніки (цього разу вже на стаціонар електромеханічного факультету) за дипломом технікуму, адже атестат залишався на вечірньому відділенні. У серпні 1965 р. успішно склав вступні іспити: оцінок вистачало навіть без пільг, пов'язаних зі службою в армії, виробничим стажем та наявністю червоного диплома. Проблеми були чималі, адже він народився в багатодітній родині, де було четверо братів. Усі добре вчилися у школі, а брат Богдан закінчив її із золотою медаллю. Леонід завжди пам'ятав настанову батька, який казав: «Ти фах уже

здобув, тепер допомагай навчатися Богданові. Він піклуватиметься про Володю, а Володя про наймолодшого — Юрія». Одразу ж після вступу в інститут Леонід почав працювати по вихідних у будинку культури «Газовик». Тільки влаштувавшись на роботу, він зізнався рідним, що закінчив службу в армії і став студентом Політехніки.

Прекрасні студентські роки! Нові друзі, нові знання, визнання товаришів. Леонід Юліанович і донині підтримує дружні стосунки з Олександром Барським (Київ), Юрієм Пахомовим (Тюмень), Петром Нідзельським (Москва), Антоном Ленделом (Тюмень), Василем Возняком (Москва), Дмитром Захарашем (Київ). Звичайно, він досяг у своєму житті певних успіхів багато в чому завдяки довірі й підтримці людей, друзів, однодумців. Усе це було набуто ще під час служби в армії, але переважно у студентському колективі.

Після закінчення навчання на першому курсі інституту, Леонід Рокецький виявив бажання працювати влітку у студентському будівельному загоні, що виїжджав у Тюменську область. У червні 1966 р. Львівський обласний студзагін прибув до м. Сургут. Діставалися довго: спочатку три доби поїздом до Тюмені, потім добу на невеликих річкових теплоходах до Тобольська, з Тобольська по Іртишу та Обі на трьохсотмісному кораблі «Мусоргський» до Сургута ще три доби.

Скільки було відкриттів і вражень. Дивно місто Тобольськ! Перший кам'яний кремль у Сибіру, численні храми й будинки, де жили композитор Аляб'єв, учений Менделєєв. Тут письменник Єршов створив казку про Конику-Горбоконику, тут загинув сміливий козак Єрмак, звідси тікав із каторги в Україну Устим Кармелюк. Дивовижні тобольські музеї, зокрема й будинок, де жила під арештом царська родина Романових.

Чотири літа поспіль Леонід Юліанович їздив до Сургута у складі студентських будівельних загонів. Після першої поїздки його обрали командиром вузівського загону, потім він був начальником штабу й командиром Львівського обласного студбудзагону в Тюменській області. З великою повагою він згадує керівників українського респуб-

Л. Ю. Рокецький із В. С. Черномирдіним

Розгляд питання місцевого самоврядування

ліканського штабу студбудзагонів, адже за Україною була закріплена Тюменська область. У ті часи організаторами студбудзагонів були Віталій Сокіл, Володимир Михайленко, Олександр Пітерський, Микола Барановський, Григорій Легезін, політехніки Володя Потапенко, Василь Возняк, Семен Білецький. У 1966 р. Леоніда Рокецького обрали головою профбюро факультету, а в 1968 р. — заступником голови профкому інституту (профком тоді очолював Степан Процик). Студентське самоврядування, свобода вибору командирів студбудзагонів, студентські профспілки були по-справжньому доброю школою життя, яка не терпить зарозумілості, лестоців, обману, будь-якої підлості.

В Сургуті зустрів свою долю — Галину, закохався й одружився. Весілля молодята зіграли у Львові, в ресторані «Високий замок», воно було по-справжньому студентське. У 1969 р. у подружжя народився син Андрій, а в 1975 р. — донька Аня. Леонід Юліанович щасливий у родині, має шістьох онуків. У дітей свої сім'ї, і всі вони живуть у Москві.

У 1970 р. Л. Ю. Рокецький закінчив Львівську політехніку й отримав направлення на роботу в «Главтюменьнафтогаз». Він мріяв бути нафтовиком, навіть диплом захистив на тему «Електропривід бурової установки БУ-125Э». Із Тюмені його направили в Сургут, де він розпочав роботу на посаді начальника паросилового господарства тресту «Сургутгазбуд».

Працювати в місті, де взимку температура сягає 55 градусів морозу, відповідаючи за безперебійне забезпечення електроенергією, теплом, водою... — це важко із чимось порівняти, адже місто

цілком відірване від «Великої землі», й електроенергію доводилося виробляти на власних дизельних електростанціях.

Зима 1970–1971 року видалася більш-менш успішною. Леоніда Юліановича помітили, призначили головним інженером експериментального пуско-налагоджувального управління. Йому вже доводиться бувати у службових справах і на першому газопроводі, і на першому великому родовищі Ведмеже біля Надима. Результати роботи Леоніда Рокецького є в Нижньовартівській й Нафтоюганській, Ноябрьській й Уренгойській. У 1978 р. він — головний інженер тресту, згодом його керівник.

Будівництво міста Сургута, облаштування нафтових родовищ, будівництво нафто- і газопроводу — ось основні напрямки його роботи. Трест під керівництвом Леоніда Юліановича був генпідрядником на будівництві Сургута. Коли молодим спеціалістом він приїхав сюди, насе-

лення міста складало 10 тисяч (проживали вони в основному в дерев'яних будиночках), коли залишав його — вже понад 300 тис. За 20 років побудувати місто на 300 тисяч жителів! Отут була самовіддана робота всіх і для всіх.

Сьогодні Леонід Рокецький безмежно вдячний друзям, соратникам — усім, хто був поруч у холодній тайзі, в болотах і допоміг побудувати найбільший у світі нафтогазовий комплекс. А які міста вирости! Сургут, Нижньовартівськ, Ноябрьськ, Надим, Уренгой, Нафтоюганськ, Урай, Лангепас і багато інших.

Леонід Юліанович — палкий патріот Тюмені. Для нього «Тюмень» — не тільки дуже величне, а й одночасно м'яке й добре слово. Адже й сьогодні і на багато років у майбутньому надра Тюменської області забезпечуватимуть тепло й світло в кожному будинку не лише Росії, а й інших держав, зокрема й України.

Під час відпочинку

Професійного й досвідченого фахівця у 1970-х кілька разів запрошували працювати в міськвиконкомі, тим більше, що він добре знав господарство міста, брав участь у його будівництві. Раз відмовився, другий, а на третій викликали й запропонували посаду першого заступника голови Сургутського міськвиконкому. В обід запросили, а зранку наступного дня призначили. Це був 1982-й рік. Так Леонід Рокецький увійшов у владні структури. Працював сумлінно. Згодом його обрали головою Сургутського міськвиконкому, депутатом Тюменської облради. У травні 1990 р. на сесії Тюменської облради обрали головою Тюменського облвиконкому.

Тюменська область — це не лише нафта й газ, а й велике сільськогосподарське виробництво. В окремі роки в області збирається понад 2 млн тонн зерна. Область забезпечує себе більшістю необхідної сільськогосподарської продукції самостійно. Крім того, тут добре розвинена лісова галузь, машинобудування, хімічна промисловість. Тюменська область — найбільша в Росії, її територія — 1420 тис. кв. км (це в 2,3 рази більше території України!) із населенням 3 400 000 осіб.

У січні 1993 р. Леоніда Юліановича призначили головою адміністрації Тюменської області, він був обраний депутатом першого складу Ради Федерації

Із Патріархом Алексієм II

Леонід Юліанович у колі родини

Росії. В 1996 р. знову був обраний губернатором області. І якщо вважати за початок його роботи у виконавчій владі посаду голови облвиконкому, то керував він областю майже 11 років. Дуже важкими були 1990-ті роки. Але Л. Ю. Рокецький завжди користувався довірою жителів і служив їм вірно й віддано. Сибіряки — особливий народ, тому він пишається, що здобув довіру цих людей.

У 2001 р. Леонід Юліанович переїхав до Москви — на постійну роботу в Раді Федерації. Тут його обрали головою комітету. Членом Ради Федерації він був майже 14 років і набув великого досвіду законотворчої роботи. До 2007 р. був членом Державної ради при Президентові Росії, а з 2007 р. до сьогодні працює в Адміністрації Президента Росії. Має численні державні нагороди, ордени Дружби народів, «За заслуги перед Батьківщиною» IV ст., кілька медалей, найдорожча з них — «За освоєння надр нафтогазового комплексу Західного Сибіру». Йому також присуджена Державна премія в галузі науки і техніки, звання «Заслужений будівельник Росії».

Якщо рахувати службу в армії, то в Росії Леонід Рокецький живе от уже майже 50 років і вважає свою долю щасливою, адже має велику люблячу родину, вірних друзів і заслужену повагу колег, поряд із якими зміг реалізувати всі свої професійні задуми та ідеї.